

Naar den Bestemmelse, jeg nys har citeret, indsattes i Boligloven af 1921, skete det under Hensyn til de overordentlig vanskelige Pengeforhold og Vanskeligheden ved at faa Laan i fast Ejendom til den i Loven af 1912 fastsatte Maksimalrente; endvidere gjorde navnlig Forholdene i de sønderjydske Landsdele det paakrævet, at der blev sat en Ventil paa den hidtil gældende Lovgivning. Indenrigsministeren har altsaa siden ifølge denne Lov, der oprindelig udløb 1. April 1922, men som gentagende er blevet fornyet, haft Bemyndigelse til at meddele Bevilling til at svare højere Rente end 6 pCt. p. a., og det er en Bestemmelse, som har været udnyttet i meget høj Grad, og i en Række Tilfælde af særlig Karakter er saadanne Bevillinger blevet givet, om jeg saa maa sige, rent automatisk uden nærmere Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde. Det har f. Eks. fundet Sted i saadanne Tilfælde, hvor Opsigelsesvarselet for vedkommende Pantebrev fra Debtors Side var fastsat til $\frac{1}{2}$ Aar eller derunder til enhver af de bestemte Halvaarsterminer, hvoraf jo vilde følge, at en Debitor med dette Varsel til en hvilken som helst Termin kunde faa afløst et Laan, som maaske var givet paa ret ugunstige Vilkaar, med et gunstigere. Men ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor Bevillingen til højere Rente rent automatisk er blevet givet, har det i Henhold til den nævnte Bestemmelse i Boligloven været fornødent for Laansøgere at indsende Andragende til Indenrigsministeriet, uanset at dette Andragende altid under disse særlige Forhold blev bevilget. Dette har foranlediget Tidsspilde, Besvær og tillige Udgifter for vedkommende Laansøgere. Hele dette Spørgsmaal er da blevet taget op af den Kommission, som af Justitsministeriet har været nedsat til at udarbejde Forslag til en ny Tinglysningsordning, og i det af Kommission udarbejdede Forslag var der indsat en Paragraf, som fjernede denne Bestemmelse fra Boliglovgivningen, førte den over i Tinglysningsloven og befriede Laansøgerne for det Besvær at fremsende Andragende, som de hidtil havde maatte paatage sig, idet der blev aabnet en almindelig Adgang til at svare en højere Rente end 6 pCt. i de Tilfælde, hvor Bevillingen rent automatisk er blevet givet, medens Ansøgningspligten naturligvis blev opretholdt i alle andre Tilfælde. Det var imidlertid et Spørgsmaal, der hidtil ikke havde henhørt under Justitsministeriet, men under Indenrigsministeriet, og ved Forhandlingen mellem Justitsministeren og

Indenrigsministeren i den tidligere Regering, Ministeriet Stauning, blev da Spørgsmaalet taget ud af Forslaget om en ny Tinglysningsordning og overført til Indenrigsministeriet, hvor jeg ved min Overtagelse af Ministeriet forefandt færdigt til Fremsættelse et Lovforslag overensstemmende med det, som man i Kommissionen angaaende Tinglysningsloven havde udformet. Og da dette, som sagt, kun havde til Hensigt at fastslaa den hidtil gældende Praksis og at fritage Laansøgerne for Tidsspilde, Besvær og Udgift, fremsatte jeg Lovforslaget for det høje Folketing i Januar i Aar, idet jeg bl. a. ogsaa mente det rimeligt med det samme at give Udtryk for, at denne Bestemmelse fandtes i en særlig Lov og ikke hengemt i en Paragraf i den Boliglovgivning, som hele Sagen for saa vidt nok angaar, men hvor det dog maa siges at være noget besynderligt, at disse Bestemmelser har fundet Plads.

Der har vist sig visse Misforstaaelser af Lovforslagets Hensigt. Disse Misforstaaelser kom til Orde i det høje Folketing, men har navnlig ytret sig paa Møder ude omkring i Landet, hvor man foranlediget ved dette Lovforslag har vedtaget Resolutioner, i hvilke man udtalte sin Beklagelse over, at nu skulde der gives fri Bane for at tage en hvilken som helst Rente af Laan i fast Ejendom. Man har deri villet se en særlig Ulykke. Jeg maa sige, at det har ikke været Hensigten med Lovforslaget. Det gaar ingenlunde saa vidt, idet det opretholder Pligten til at indsende Andragende undtagen i de særlige Tilfælde, som er nævnt i Loven. Men selv om man vilde være gaaet saa vidt — man er jo forlængst gaaet saa vidt i vore Nabolande, baade i Norge og Sverige —, vilde dette efter min Mening slet ikke have været betænkeligt, thi den Leje, om jeg saa maa sige, der skal betales af Penge, finder jo vel et Udtryk i selve Procentsatsen, men det er ingenlunde det enbestemmende. I Forbindelse dermed maa man for at blive klar over den effektive Rente se paa Kurs, Provision og hvad der i øvrigt kræves. Man kan nok saa meget fastsætte Maksimalrenter i Lovgivningen: er Pengemarkedets Stilling en saadan, at Penge kan udlaanes gunstigere og dog mod tilstrækkelig Sikkerhed paa anden Maade end mod Pant i fast Ejendom, ja, saa finder Pengene ikke til fast Ejendom, men gaar andetsteds hen. For de Laan, man skal bruge i fast Ejendom, maa der da ganske vist fastsættes den